

IGROKAZ

ŠKOLA KAO DRUŠTVENA IGRA (tekst: Irena Mataković)

(Duje, Ivana, Jakov i Luna sjede na sceni, nešto kao oko učenja razgovaraju, drže udžbenike u rukama, opušteni su, ali im nije do učenja)

LUNA: Ljudi, svoje školske obaveze možda možemo učiniti zanimljivijima ako na jedan sasvim drukčiji način bacimo pogled na njih.

DUJE: „Škola“ i „zanimljivo“ teško mogu biti dio jedne rečenice...

JAKOV: Pomalo mi se to čini kao nemoguća misija.

IVANA: Dečki, pustite ju da završi... reci, kako to misliš?

LUNA: Pa evo, zamislite ŠKOLU I sve što ide uz nju kao DRUŠTVENU igru.

DUJE: Društvena igra/škola (pokaže ono za 6,7)...

(Luna se ustaje, uzima sa strane neku kutiju u kojoj je društvena igra, svi sjedaju u krug, namještaju se kao da će igrati neku društvenu igru):

LUNA: Najdraži mi je trenutak kad imam u rukama neku novu kutiju, novu igru, otvaram ju - figurice, žetoni, kockice, kartice *(pomiriše kutiju)*...sve miriše po novome...

(Otvora kutiju, započinju s pripremama za igru - cijelo vrijeme su uživljeni u svoje uloge, kao razgovaraju, otvaraju kutiju, postavljaju ploču za igru, razmještaju figurice, kartice, zabavno im je. Bitno je da ni u jednom trenutku ne gledaju u publiku, nego su totalno u svom filmu.)

DUJE: E, da...da... to ti je onaj trenutak početka školske godine: novi nastavnik ili novi predmet - PLOČA ZA IGRU, novi udžbenik - kartica za igru...

IVANA: ... polja - školska godina, figurice - koraci nas učenika - sve su ti mogućnosti otvorene od jedinice do petice... ISTI OSJEĆAJ...

JAKOV: Aaaaa, totalno ima smisla... sad tek kužim o čemu pričate...

LUNA: A onda, što prvo činiš s novom igrom? - proučavaš pravila, pokušavaš shvatiti pravila, dogovaraš se sa suigračem...

JAKOV: Kad smo kod pravila, daj, Ivana, pročitaj što kaže ovdje za ove kartice *(pruža Ivani pravila)*

DUJE: Tako i u školi pokušavaš pohvatati sve konce na početku.

IVANA: I u igri i u školi - uvijek neka pravila...to me baš živcira...

LUNA: Dakle, upoznaješ plan i program iz nekog predmeta, znaš koliko ti je učenja i rada potrebno za koju ocjenu i godina može početi.

JAKOV: Igra može početi...ti si na redu (*obraća se Ivani*)...

DUJE: Početak je najlakši...igrači su nasmijani, nepromišljeni početni potezi ti ne mogu puno naštetiti...

LUNA: Tako i u razredu, nastavnici puni strpljenja...svi sretni što jedni druge vide...nema zaostataka u učenju, nema ispitivanja, nema provjera...neka bilješčica ili „ne daj Bože“ niža ocjena na početku - ništa strašno...

IVANA: (*smije se podrugljivo*)...oponaša Lunu „Ništa strašno“, da te čuje moja mama...

(*Ivana je tijekom igre malo nervoznija, Jakov je opet preopušten, često ga moraju podsjećati da je na redu ...*)

LUNA: Slušajte dalje...Igra postaje sve napetija - jedan od igrača prelazi u vodstvo, ima jasnu strategiju...skuplja bodove...a imaš i suigrača koji kao da je odsutan, s vremena na vrijeme ga podsjećaš da je on na redu...malo te počinje i živcirati...ajde, Jakove...

(*U jednom trenutku Jakov vadi iz džepa neku lopticu pa se igra njome. Neko ga vrijeme strpljivo, ali iživcirano gledaju pa mu onda Ivana uzme lopticu, nastavljaju dalje igrati.*)

DUJE: U školi, prvi mjeseci nastave su iza tebe...štreberi redovito uče, skupljaju petice...a neki od učenika nikako da shvate da knjigu moraš i otvoriti, jedinica za jedinicom...

JAKOV: ...počinje lagana nervoza...u tim trenucima sanjam o praznicima...

LUNA: U igri uvijek imaš one koji se u trenucima naljute, gotovo prekinu igru, oni koji baš i ne podnose poraze...

DUJE: Točno to... i u školi u nekom trenutku netko završi na razgovoru kod razrednice, pedagoginje zbog nekog krivog poteza, da ne kažem pogleda...

(*Ivana se u jednom trenutku ljuti, čak i ustaje, ponaša se kao da neće nastaviti igru...uvjeravaju je, Jakov je gotovo vuče za ruku i ona u nekom trenutku opet sjeda i nastavlja igrati.*)

LUNA: Ali sve to prođe, ideš dalje...igraš dalje...školska godina teče dalje...

(Jakov u džepu ima i mobitel, u jednom trenutku javlja se na mob, svi već lude, prevrću očima, ali nastavljaju igru. Kad nastave igru, Jakov krišom, da ga ne vide, ali okrene se prema publici - jede smoki/čips.)

DUJE: A onda ti se u igru upetljaju neplanirane okolnosti, kao kod našeg Jakova: poziv mobitelom, netko je gladan/žedan, nekome se ne da više igrati, nekoga taman mama treba...

LUNA: Isto je i sa školom, niz neplaniranih okolnosti: mama i tata imaju svoju viziju tvojih ocjena i oni nisu zadovoljni trojkama, igrice s prijateljima oduzmu ti sate učenja (vrijeme tako brzo leti)

IVANA: ...a da ne pričam o neplaniranom zaljubljivanju (jer upravo se to meni dogodilo prošlo polugodište)...izgubila sam i ono malo koncentracije što sam imala...

(svi se smiju)

JAKOV: To mi baš liči na tebe!

DUJE: A nekako, čak bih možda i rekao, najveća zajednička osobina škole i igre je NEIZVJESNOST.

LUNA: Slažem se... Igra je nepredvidiva, napeta, do samoga kraja ne znaš tko će odnijeti pobjedu.

DUJE: Tako je neizvjesno i u školi: hoćeš li uspjeti ispraviti matematiku do lipnja?

JAKOV: Hoće li danas baš tebe slučajni odabir pogoditi?

IVANA: Hoće li zvono koju minutu uraniti?

(Svi napeto igraju, u završnici su igre. Povremeno se hvataju za glavu ili češkaju po glavi, do izražaja dolazi nervoza zbog neizvjesnosti.)

LUNA (zamišljeno): Svi smo mi igrači i u školi, ponekad više, ponekad manje uspješni...

DUJE: Svi osjećaji koje možeš zamisliti dio su te naše igre: SREĆA, TUGA...

IVANA: LJUTNJA, DOSADA, UZBUĐENJE

JAKOV: STRAH, NEIZVJESNOST...

(Dok govore svoj tekst, Ivana se veseli, pobijedila je, ostali počinju kupiti figurice, kartice.)

LUNA: Na kraju - taj osjećaj da ste završili rundu igre, još ako ti je pobjeda u rukama! Brdo dobre zezancije, odlična ekipa, osjećaj zadovoljstva.

DUJE: Kraj školske godine - cijelo ljeto pred tobom, završene cjeline, ispiti, provjere.

IVANA: Znaš šta, super smo to mi usporedili, ali postoji i jedna bitna razlika. Možeš birati hoćeš li igrati neku društvenu igru ili ne...a kod škole - NEMAŠ BAŠ IZBORA.

DUJE (*pomalo razočarano*): Daj ti meni moj udžbenik da se bacim na posao. Mo'š mislit što će nastavnika iz povijesti sutra zanimati ova naša teorija o školi kao društvenoj igri.

LUNA I JAKOV: Idemo i mi kući...

(*Svi četvero kupe stvari i odlaze onako nevoljko s pozornice.*)

KRAJ